

Немања Омановић

ИСТОРИЈА ОСМЕХА И СМЕХА

Милошчу

Време је тишина
На дну зденца
Под капком детета
Простор
Клонули додир
На очевом лицу
Простор и време
Секу се
У усни детета које сања
Од иловаче осмеха
Створен свет

Дете
Вихор дланова
У очевој коси
Смех детета
Свет изливен у звоно
Дете је перо из крила анђела
Погледи детета
Огрисци светлости

Време брсти очеву пут
Легло топлине

Простор се зарива у срце детета
Живот
Обред простора и времена
По очевом образу
Дете путује тишином
Са товаром додира на леђима

Дете је свод
Над пољем од очевих осмеха
Израста светлост
Море
Дах детета
Отац се рве са таласима
Свете дечје воде
Премошћује време
Шапатом
Дланом
Вазноси простор

У станиште смеха

Безпросторје и безвремје
Простире се загрљајем оца и детета
Између колевке детета
И колевке неба
Дрхти нит светлости
Нит тишине
Из зденца под капком детета
Отац захвата живот

Очево лице
Грудва нежности
Дете улази у коло погледа
Игра
Смрт времена
Вечност је простор
Од очевих руку
До стопала детета
Које хода по таласима
И буди се
Јато белина

Дете је очево време
Отац је простор детета
Простор детета и очево време
Секу се
У капи осмеха
У капи смеха

МАНИФЕСТ

Склизнути у звон
Са бронзаним гласницима срести
У пој што размиче брда
Скрити се
Отвори шкрињу еха
Закорачи у стају са одјецима
Поклонити се пред новорођенцем тишине

Два су живота у нама
Живот крви
Живот речи
Једно је звоно које нас дозива

Повуцимо уже
Обгрлимо ударе
Обрушимо се на поља
Будимо ваздух
Распоред стрелом јутрења

Једно је звоно
Уђимо у њега
Простримо светом његов напев

Одмах
Већ сутра
У топ могу да га излију

ПОТОП

Крв ће устати
На нас сва проливена
Крв једне ноћи у
Море

Задесиће нас потоп
Страшнији од библијског
Кад крв устане
Жалићемо за водом

И никаквог ковчега неће бити
Никог од нас
Достојног улоге Ноја
(Сви смо без браде)

Крв ће устати
Народи
Крв ће наш страшни суд бити

Сви ножеви
Омче
Све пушке
Испливаће из крви
Звер од убода
Пуцњава
Измакнутих столица

Натопише земљу коју газимо
Крв из лепљивог тла избиће
Стабло са ископаним очима
Огрлицама од прстића

И само ће гаврани над
Маслињак ужаса
У црвено грање
Само гаврани
Птице-пророци

(Њихови крици
Химна планете)

БРЕВИЈАР ЖИВОТА

Створитељ је на створено осуђен
Бог на човека
Човек на мржњу
Песник на стих

Реч кажњава уста што је говоре
Рука стегнута у песницу пружену руку
Покрети тела покрете душе

Химна испевана у ноћи
Враћа се занемелом хору
Превсљујући планете
Птичице крви пробијају љуске рана
И додир-уљез
Прст Божји
Скрива се између додира смртника

Отворен лежи бревијар живота
Ветар му разноси листове
Од корења до облака
Од муља до муња

(Анђели гризу јабукe
Између два залoгаја се кикоћу
Ми нисмо одавде)

Истина је на Бога осуђена
Бог је мук
Човек урла
Песник привија перо уз груди

Песма
Реликвија лажи